



HANA MILITKÁ

MONIQUE S.R.O.

SMRTELNÉ NEBEZPEČÍ

Hana  Militká

Monique s.r.o. 2

Smrtné nebezpečí

Tváří obálky je 1. vicemiss Karvinsko 2017
a modelka Ing. Jana Jemalová,
portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.



Předmluva

Ing. Jana Jemalová



Fotomodeling patří k mým největším koníčkům. Ačkoliv jej nedělám profesionálně. Vždy jsem chtěla, aby fotka měla příběh a abych z ní měla dobrý pocit.

Nikdy před tím mě ale nenapadlo, že by jedna z mých fotek mohla tvořit příběh ukrytý uvnitř knihy. Když přišla nabídka nafotit obálku, neváhala jsem ani minutu. Byla to pro mne velká

výzva. Na focení je krásné, že se setkáte se zajímavými lidmi. Právě zde to nebylo výjimkou.

Velkou část umělecké fotografie tvoří fotograf a já měla to štěstí, že jsem mohla poznat právě Bohouška Hybranta. Upřímně jsem nevěděla, do čeho jdu. Takže když jsem vyrazila z Orlové vlakem do Prahy s obrovským lodním kufrem plným oblečení, nebyla jsem si jistá, zda jsem to trošku nepřehnala. Netušila jsem ani, jaké dostal Bohoušek zadání, zda budu fotit sama, kde a jak dlouho.

V ateliéru, resp. v pronajaté vile, jsem se poprvé setkala s modelkou Nikolkou Nejedlíkovou, která byla mou partnerkou. Hned jsme byly na stejné vlně, zkrátka jsme si skvěle sedly. A právě v tento moment jsem si uvědomila, že tahat ten těžký lodní kufr mělo smysl. Využily jsme s Nikol skoro celý můj šatník. Jakmile se rozběhlo focení, strhla se lavina, energie byla všude, obě jsme se do toho ponořily celým srdcem. Byl to pro mne obrovský zážitek.

Největší dík ovšem patří autorce této knihy Hance Militké. Neznáme se s Hankou sice moc dlouho, ale o to víc mě fascinovala svým elánem, chutí do života, pracovitostí a neustálým pozitivním přístupem. Z prken, co znamenají svět, přejít do světa knih, to chtělo pořádnou kuráž. Hanka to dokázala a chrlí jednu knihu za druhou. A to ne ledajakou, jsou to romány, detektivky, povídky i básně. Dokáže dotahovat věci do konce, za což ji velice obdivuji. Výsledkem jsou knihy rozetuté po všech možných kamenných knihkupectvích a to včetně těch největších. Ráda bych

jí poděkovala za úžasnou zkušenost a popřála jejím knihám úspěch. A hlavně, aby ji neopustila ta neuvěřitelná chuť do života a pozitivní přístup.

11. 5. 2019

Ing. Jana Jemalová

Vyrušení

„Pokud neudržíme naši cestovku, musím zase do práce. Kam jinam než zase do banky? Kde by mi dali víc peněz, než u Boženky? Možná v politice, ale na to nemám žaludek,“ postěžovala si Monika svému manželu Hynkovi.

„Neblázni, zájezdy jsou prodané, probíhají skvěle, nasmlouvaní průvodci hlásí všude hladký průběh, žádné potíže. Co by se mohlo stát? Ničeho se neboj, firma šlape dobře. Budeme zajištěni.“

„Vloni na Makarské jsme si říkali totéž. Může se stát úplně cokoliv.“

„Nestraš a uklidni se, prosperujeme, nic nám nehrozí.“

„Vím, jen mám obavy, promiň. Nechci ti zkazit náladu.“

„Pojď ke mně, chci tě cítit, tvou vůni, chci pozorovat tvá nádherná ňadra, chci s tebou splynout v jednu bytost,“ šeptal náruživě.

Přitulila se k němu.

Náhle je vyrušil zvonek u dveří. Oba ztuhli.

Nejdřív se vzpamatovala Monika. Vyskočila z postele a šla otevřít. Podívala se kukátkem. Viděla dvě mužské postavy.

Váhavě otevřela.

„Nadporučík Kovář a poručík Chundelatý,“ představil je starší muž. „Jste Monika Datlová, že? Je pan Datel doma?“

„Ano, pojdte dál, hned ho zavolám.“

Vběhla do ložnice celá nesvá: „Jsou tady zase policajti. Chtějí s tebou mluvit.“

„Jací policajti?“

„Vyšetřovali zmizení Boženky Kladenské, předsedkyně správní rady banky, která se pohřešuje od loňska, kdy byla s manželem s naší realitkou na Makarské, však víš.“

„Sakra! Co zase mají? Je pohřešovaná a asi to tak zůstane.“

Přesto se oblékl a šel s Monikou do obýváku.

„Dobrý den, pane Datle, vím, že přicházíme nevhod, ale objevily se nové poznatky v případě zmizení paní Boženy Kladenské.“

„Skutečně? Teď skoro po roce?“

„Je to tak. Znáte tenhle šátek?“

Hynek se podíval na fotky, které mu nadporučík ukázal.

„Nic mi to neříká. Pro mne je to normální hadr, navíc nějak zničený.“

„Vám taky nic neříká?“ obrátil se na Moniku.

„No, možná jo.“

„Můžete nám říct, co?“

„Myslím si, že Boženka měla podobný šátek. Ještě jsme si dělaly spolu legraci, že je určitě hodně drahý, když je pošitý spoustou penízků, ale nepřišly jsme na to, o jakou měnu se jedná,“ usmála se Monika při vzpomínce na Boženku.

„Poznáváte ho tedy?“

„Jednoznačně to říct nemohu, koupila si podobný na trhu poblíž hotelu na Makarské. Může to být její a nemusí.“

„V jejich věcech se žádný takový šátek nenašel,“ řekl poručík Chundelatý.

„Ano, to je pravda,“ přikývl jeho šéf.

„Nic víc vám neřeknu. Kde jste ho našli?“ zeptala se Monika.

„My ho nenašli. Naši kolegové z Makarské nám poslali fotky. Objevil se na pláži před hotelem, kde pohřešovaná bydlela. Byl napůl zahrabaný v písku. Kvůli tomu prohrabali celou pláž, ale nic jiného se nenašlo.“

„Je mi líto Boženky, měla jsem ji moc ráda. Jaká je ještě naděje, že se objeví?“ zeptala se.

„Mizivá. Teorie útěku s milencem byla v jejím věku vždycky vratká, ale láska si prý nevybírá. Je dost možné, že se nikdy nedozvíme, co se vlastně stalo. I když místí policisté ještě nepolevili, jak je vidět z tohoto nálezu.“

„Budeme doufat,“ řekl Hynek.

„Ještě mi řekněte, jestli se stýkáte s ředitelem banky a manželem pohřešované, panem Rudolfem Kladenským?“

„Ne, nestýkáme,“ odpověděl Hynek Datel.

„Vy jste v té bance pracovala, že?“ obrátil se nadporučík na Moniku.

„Ano. Moc se mi tam líbilo. Boženka byla výborná šéfka. Pak jsem ale musela odejít na vlastní žádost. Nemohla jsem přenést přes srdce, že tam už Boženka není.“

„To chápu,“ rozloučil se nadporučík Kovář. „Ještě mě zajímá jedna věc. Vy jste znali pana Aloise Kadeřávka?“

Monika se podívala na manžela.

„Jo, byl to můj spolužák,“ řekl Hynek.

„Aha, a stýkali jste se před jeho úmrtím? Víte, že zemřel, ne?“

„Ano, jistě,“ odpověděla Monika.

„Kdy jste ho viděli naposledy?“

„Pár dní před tou tragédií,“ řekl Hynek.

„A vy?“ obrátil se na Moniku.

„Proč se ptáte? Ten případ byl odložený, pokud si vzpomínám.“

„Ne tak zcela. Máme pár svědků, kteří s ním viděli pohlednou tmavovlasou ženu,“ pohlédl významně na Moniku, „asi ve vašem věku.“

„Zajímalo by mě, kdo nás spolu viděl a kde, protože jsme se nikdy nesetkali.“

„Jste si jistá?“

„Počkejte, vlastně se jednou stivil u nás a manžel mi ho představil.“

„Vida! Prý se těšil na spolupráci ve vaší firmě, je to pravda?“ pohlédl na Hynka.

„Předběžně jsme se domlouvali o jisté možnosti, ale sešlo z ní.“

„Měl být tichým společníkem, pokud se nemýlím.“

„To byla jen jedna z možností spolupráce.“

„Proč jste mu tedy podepsal, že bude vaším tichým společníkem, pokud věnuje firmě padesát tisíc korun?“

„Cože? Padesát tisíc? Ty ses zbláznil. Původně se mluvilo o půl miliónu,“ vyhrkla Monika.

Manžel ji zpražil pohledem.

„To musí být nějaký omyl,“ vykoktal Hynek.

„Nedoprovázela jste ho vlakem cestou z Prahy na Světlou nad Sázavou? Popis by na vás přesně seděl,“ díval se nadporučík upřeně na Moniku.

„No dovolte, byl mi z duše protivný. Nevím, proč bych s ním kamkoliv jezdila,“ vyhrkla pohoršeně.

„Možná, abyste se tiše zbavila společníka,“ řekl ironicky nadporučík.“

„Nesmysl. Nic o tom nevím,“ řekla rezolutně.

„Ještě popřemýšlejte. Člověk toho většinou ví víc, než si myslí,“ loučil se nadporučík Kovář.

„Oni snad nedají pokoj,“ vzdychl Hynek, sotva za nezvanou návštěvou zabouchl dveře.

„Dáš si kafe?“ zeptala se.

„Asi jo. Škoda, že nás vyrušili. Není ti zima?“ očividně hodil za hlavu nepřijemného policistu.

„Proč by mi měla být zima?“

„Pojď se mnou, něco ti ukážu,“ vedl ji do ložnice.

Nebránila se.

Přitiskl ji k sobě, pevně objal a začal vášnivě líbat na rty, na krk, sáhl jí na ňadra.

Ucítila jeho touhu.

Okamžitě se jí zmocnilo silné vzrušení.

Milovali se vášnivě a dlouho.

Na kávu už si nevzpomněli.



Nápad

Při snídani byl Hynek zamlklý.

„Na co myslíš? Něco tě trápí?“

„Pořád mám takový dojem, že bychom měli rozšířit místa naší působnosti.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Myslím, že do Chorvatska se nám už moc nechce. Hlavně ne na Makarskou.“

„Máš pravdu. Tam už nebudeme lákat klienty. Stačí, že jsme přišli o Boženku. Nemůžu už název destinace ani slyšet. Dělá se mi špatně, jen si na to vzpomenu.“

„No vidíš, napadla mě zajímavá lokalita, ale možná nebudeš souhlasit.“

„Proč myslíš? Ven s tím!“ rozhodla netrpělivě Monika.

„Určitě by bylo lákavé Maroko. Dneska dálná cizina letí!“

„Proč právě Maroko? Je to v Africe. Moc daleko a jiná mentalita lidí. Měla bych obavy jezdit do Maroka. Vlastně do jakékoliv africké země.“

„Ale vyneslo by to majland. Můžeme zvýšit cenu. Chudí tam nepojedou.“

„No, možná na tom něco je. Ale bojím se.“

„Nemáš čeho. Je tam civilizace jako u nás.“

„Možná ještě Egypt, ale Maroko?“

„Blázníš? Do Egypta jezdí každý. Nejméně půl republiky už tam bylo. Takovou nabídkou nikoho neoslňuje.“

„A Marokem jo? To bych se divila. Pokud Afrika, vyber nějakou střízlivější oblast.“

„Jakou? Alžírsko?“

„Blázníš? Tam se přece bojovalo! Občanská válka měla sto tisíc obětí. Ještě před pár lety tam probíhaly atentáty se spoustou mrtvých.“

„Taky si myslím, že Alžírsko není to pravé.“

„Co třeba Tunisko?“

„To je otřepané stejně jako Egypt.“

„Pak už moc vhodných zemí na severu Afriky není,“ vzdychla. „Stejně se mi do Afriky nechce.“

„Maroko je záhadné, vzdálené, neprobádané. Myslím, že se tam jezdila rallye Dakar, ale nevím to jistě.“

„To snad není důležité,“ vzdychla.

„Divila by ses, co všechno mužskou část populace zajímá. Kdybychom udělali výlet na kousek trasy, hned by se hrnuli zájemci.“

„Já ne.“

„Ty jsi ženská, ale chlapy to zajímá.“

„Nevím. Kam bys chtěl jezdit?“

„Je tam spousta zajímavých lokalit. Třeba Tangier, Casablanca, Rabat, Agadir...“

„Páni, já zírám. Snad ses koukal i do mapy? Je to možné? Takovou poctivou přípravu jsi nedělal ani pro Chorvatsko.“

„Klient žádá informace. Musíme jít s dobou. Dneska už nestačí plácnout sebou na pláž a vydržet čtrnáct dní. Chce žít, poznat cizí krajiny, cestovat, prostě chce zážitkovou dovolenou.“

„Jo, tenhle reklamní slogan dobře znám z doby, kdy jsi mě přemlouval, abych pózovala v tom nablblém latexu.“

„Byl to trhák s tím zážitkem,“ zářil.

„No, až na Boženku. Takový zážitek už nikdy...“

„Kdo za to může? Stalo se. Ani policie si s tím neví rady. Prostě manželovi utekla a víc se nevyšetří.“

„Jen aby!“

„Nestraš. Tak jak to bude s tím Marokem? Mám se do toho pustit?“

„Nevím. Jestli myslíš, tak to zkus, ale moc tomu nevěřím.“

„Určitě bude tenhle zájezd vynikající. Udělám pro to maximum.“

„Dobře, ale je to na tobě.“



Ředitel banky

„Je tady policie,“ zašeptala vyděšeně sekretářka, jakmile strčila hlavu do dveří.

„Policie? Co chtějí?“

„Netuším,“ pokrčila rameny.

„Ať vstoupí,“ řekl ředitel.

„Dobrý den, promiňte, že ruším. Nadporučík Kovář, poručík Chundelatý. Můžeme vám položit ještě pár otázek ohledně zmizení vaší ženy?“

„Je něco nového?“ zeptal se s nadějí.

„Zatím nic, ale pár věcí si potřebujeme ověřit ohledně vaší manželky.“

„Prosím, posad'te se. Mohu vám nabídnout kávu?“

„Neodmítneme,“ řekl nadporučík s tázavým pohledem na podřízeného.

Poručík Chundelatý zvaný Chundelka přikývl.

„Jaruško, tři kávy,“ vydal příkaz telefonem.

„Vaše manželka zmizela vloni při vašem zájezdu do Chorvatska. Bydleli jste na Makarské. Souhlasí?“ zeptal se.

„Ano, bohužel. Moc mi chybí. Žili jsme jeden pro druhého.“

„Chápu. Můžete mi říct, zda vaše žena měla nějakou známost?“

„Určitě ne. Byla mi vždycky věrná, tím jsem si jistý. Taková dobrá duše. Dala by za mne život. Pořád mi moc chybí, cítím se, jako kdybych částečně umřel s ní,“ zašeptal a setřel slzu.

„Domníváte se tedy, že vaše žena je mrtvá?“

„Nedokážu přijít na jediný důvod, proč by zmizela a neozvala se mi.

„Promiňte, že vám připomínám váš zármutek, ale musíme vyšetřit všechno. Nejde nám do hlavy, proč si nevezala s sebou víc věcí, pokud chtěla utéct.“

„Možná ji někdo přinutil, aby s ním odešla nebo odjela. Nevím.“

„Myslíte, že by mohlo jít o vydírání?“

„Těžko říct. Nikdo se neozval. Vůbec nic nechápu.“

„Ještě mi řekněte, zda měla vaše žena nějakou životní pojistku.“

„Samozřejmě, že ano. Já ji mám taky. Pracujeme v bance s penězi, víme, jaké smlouvy je vhodné uzavřít.“

„Už vám byla pojistka vyplacená?“

„Kdepak, pojišťovna má vždycky dost času. Prý až bude moje žena prohlášena za mrtvou, pak se teprve můžeme bavit o nějakém vyrovnání,“ řekl jakoby mimochodem.

„Rozumím. Nevzpomínáte si ještě na něco? Může pomoci každá maličkost.“

„Ne, opravdu nevím, co bych vám řekl.“

„Ještě taková drobnost,“ řekl nadporučík na odchodu. „Poznáváte tohle?“ strčil řediteli pod nos fotku.

„Ne, co to mám být?“

„Petrně šátek vaší ženy.“

„Nevzpomínám si, že bych u ní takový viděl. Občas si potrpěla na šátky kolem krku, ale tenhle neznám.“

„Děkujeme vám,“ loučil se nadporučík.

„A jméno Alois Kadeřávek vám nic neříká?“ vyhrkl najednou Chundelka.

„Kadeřávek? Moment, podívám se. Ano, má u nás účet.“

„Skutečně? Alois Kadeřávek?“

„Přesně tak.“

„Můžete mi sdělit adresu?“

„Že jste to vy, jinak nesmíme nikomu sdělovat soukromá data našich klientů.“

„Chápu, ale pro mne snad můžete udělat výjimku.“

„Dobrá,“ zahloubal se do počítače ředitel. Poté sdělil adresu Aloise Kadeřávka policistům.

„Ještě by nás zajímala částka na účtu.“

„Bohužel, nemohu sloužit. Jistě chápete, že existuje něco jako obchodní tajemství.“

„Stačí nám pouze naznačit, o jakou sumu se jedná.“

„Snad jediné...“

„Žádný problém, seženu si soudní příkaz.“

„Mohu vám sdělit jedinou věc. Většinou měl sotva na poplatky. Teprve před určitou dobou obdržel velkou sumu peněz.“

„Informovali jste jeho příbuzné?“

„Žádné neměl, pokud je mi známo.“

„Aha, dobrá, ujmeme se tohoto případu. Budu vás informovat, jakmile něco zjistíme. Ještě se vám ozveme. Je to poněkud náročné, časem většinou mizí stopy,“ pronesl nadporučík při loučení.



Výlet

„Mohli bychom na týden někam vyrazit,“ navrhl své ženě Hynek.

„Kam bys chtěl jet?“ zeptala se překvapeně Monika.

„Napadlo mě, že bychom mohli omrknout to Maroko,“ řekl nesměle.

„No to snad nemyslíš vážně!“ vyděsila se. „Nepojedu do Afriky, je to moc daleko. Vlastně jsem ti své důvody už řekla. Nemám důvěru ve stabilitu těchto zemí. Co když tam dojde k převratu nebo k nějakým nepokojům?“

„Nesmysl, pořád se všeho bojíš. Kdo dneska zdravě neriskuje, nic nezíská. Chceš mít prosperující firmu? Musíš risknout nějaké to nepohodlí.“

„Nevím, prosím tě, co tě tam táhne? Se mnou nepočítej. Jestli musíš, jeď si sám. Já počkám každopádně doma.“

„Vážně nepojedeš se mnou? Bude mi smutno. Potřebujeme vybrat kvalitní hotel. Umíš výborně anglicky, můžeš mi hodně pomoci.“

„Nechci tam jet ani náhodou. Mám pocit, jako kdybych tam už někdy byla.“

„To myslíš jako v minulém životě? Nebo jako dítě? O tom bys přece věděla.“

„O minulém životě?“ zeptala se ironicky.

„Ne, myslím o tvém dětství. Vaši přece nikam necestovali, leda na Máchovo jezero. Aspoň jsi mi to líčila, že jste dál nedojeli.“

„Nevím, proč mám v sobě takový divný pocit, když mluvíš o Africe. Možná jsem v dětství něco zaslechla, někdo jiný zažil nějaké trauma a mne se to hluboce dotklo. Už nedokážu identifikovat, odkud můj strach pochází.“

„Víš co, dáme si panáka. Jsem si jistý, že s Marokem budeme mít obrovský úspěch. Můžeme se spolu vsadit.“

„Nebudu se vsázet, nepojedu do Afriky, ale panáka si dám. Nějak ho dneska potřebuju,“ přiznala Monika.

„Na zdraví,“ přitukli si výbornou whisky.

„Jeď sám. Má to jednu obrovskou výhodu, výlet bude levnější. Proč platit letenku i za mne, když tam nechci. Ještě bych ti kazila náladu. Kvalitní hotel dokážeš vybrat i beze mne, anglicky umíš dostatečně, abys dohodl podmínky. Kdyby ti něco nesesedlo, pošleš mi smlouvu před podpisem mailem a já to skouknu. Můžou samozřejmě chytračit. Kdyby něco nesesedlo, poradím se s právníkem Ondrou.“

„Tak jo, pofrčím sám. Moc se na Maroko těším. Mám určitou představu, ale může se hodně lišit od skutečnosti. Zdržím se asi týden, pokud nebudou komplikace se smlouvou.“

„Hlavně se mi v pořádku vrať. Nemám vůbec radost, že tam pojedíš.“

„Doufám, že na Maroku založíme velký rozmach naší cestovky,“ usmíval se.

Připili si na úspěch.

Poté se věnovali daleko příjemnějším záležitostem.



Přípravy

Čas letěl jako o závod.

Monika sledovala manžela s údivem. Nečekala, že vyvine tolik energie při získávání nových lokalit.

„Určitě nás čeká nová etapa života. Budeme mít veliký úspěch,“ sálal nadšením.

„Snad budeš mít pravdu, ráda bych tomu věřila,“ povzddechla si nevěříčně. „Vzpomínám si, že jsem kdysi viděla zajímavý film, jmenuje se Casablanca. Hrají v něm Humphrey Bogart a Ingrid Bergmanová.“

„No vidíš, mohla by ses do Casablanky podívat.“

„Možná...“ vzdychla.

„Už mám očkování za sebou. Byl to horor, aby mi dali všechno co nejdřív. Byla tam jedna taková příjemná sestra a ta mi to zařídila.“

„Snad jsi ji nesváděl,“ zadívala se mu do očí.

„Blázníš? Říkám příjemná, ne sexy. Je asi o dvacet let starší než já a navíc tlustá. Víš, že mám rád hubené,“ plácl svou ženu po zadku, „ale zase ne moc.“ Objal ji a začal líbat.

„Neblázni, máš si ještě vyřizovat doklady.“

„Pas mám v pořádku a vízum budeme potřebovat, až se rozhodneme pobýt v Maroku déle než devadesát dní. Momentálně mohu jet bez víza.“

„Opravdu chceš expandovat do Maroka? Nebudeme litovat? Podle mne není v Africe bezpečno. Budu trnout hrůzou, dokud se nevrátíš.“

„Pojed' se mnou a přesvědčíš se na vlastní oči, že nám nic nehrozí.“

„To nemůžeš přece vědět. A navíc, víš sám, jak dlouho trvá vyřízení všech formalit.“

„Když se budeme bát všeho nového, nikam se nedostaneme. Jen mě mrzí, že naše divoké zážitkové večery nepokračují. Počítám s tím, že je obnovíme v Africe,“ lehce se zasníl.

„Se mnou ale už nepočítej. Hlavně stáhni plakáty s mou fotkou v latexu. Není to vhodné. Potřebujeme seriózní reklamu.“

„Blázníš? Zabili bychom celé podnikání. Musíme se lišit, nalákat klienty na vidiny, na specialitky, o kterých jinde nemohou ani snít, natož ochutnat.“

„Už se do latexu oblékat nebudu.“

„Taky nemusíš, plakát máme.“

„Ani nechci žádnou dražbu. Budu mít pořád před očima Boženku, která se nehýbá a nedýchá. Absolutní hrůza! Jak vidíš, novinky se nám moc nevyplatily. Chorvatsko je nejžádanější lokalita. Škoda, že už tam nemůžeme.“

„Proč bychom nemohli? Nikdo nám nic nezakázal,“ namítl Hynek.

„Máš sice pravdu, ale už tam jezdit nechci. Tenhle zážitek mi stačí na celý život. To tedy byla zážitková dovolená!“ vykřikla vztekle.

„Musíme se přes to přenést a jít dál. Nemůžeme se všemu tak poddávat. Čeká nás spousta dobrodružství. Přece nebudeme od teď sedět doma, abychom trnuli, co se zase někdy stane,“ domlouval své ženě trpělivě.

„Asi máš pravdu,“ vzdychla. „Hlavně se mi v pořádku vrať.“



Cesta

Sotva se usadil v letadle, ucítil Hynek pod zadkem nějaký předmět. Zmateně se nadzvedl a nahmatal brýlové pouzdro.

Nevěřičně na něho koukal, pak se rozhlédl po spolucestujících. U okénka seděla nějaká žena. Usoudil tak podle krásných nohou, které se svůdně rýsovaly v nastalém šeru. Sukně končila lehce pod koleny.

„Má nějaké sexy punčochy, nebo co,“ uvědomil si Hynek.

Obličej nebylo vidět, celou horní půlku těla zakrývaly noviny.

Znovu se zmateně rozhlédl, seděl u uličky. Mezi ním a dámou u okénka bylo volné sedadlo. No, vlastně nebylo volné, trůnila na něm spousta věcí. Bylo vidět plášť, kabelku a pár dalších drobností.

„Promiňte, není to vaše?“ zeptal se s pocitem viny, protože pouzdro v jeho ruce bylo poněkud zdeformované.

Noviny náhle sklouzly do klína.

Objevila se krásná žena a zahleděla se na Hynka. Lehce se usmála. Pak zavadila pohledem o brýlové pouzdro.

„Ne, není moje. Podle pouzdra soudím, že brýle uvnitř jsou stejně nepoužitelné,“ prohodila.

„Promiňte, měl jsem dojem, že patří vám.“

„Skutečně?“ projevila údiv. Natáhla ruku, aby vzala předmět a prohlédla si to. Nějak zavadila o věci na sedadle mezi nimi. Její kabelka spadla na zem.

Oba zároveň se předklonili, aby ji zvedli. Přitom se uhodili navzájem do hlavy. Vyděšeně se napřímili. Pak oba vyprskli smíchy.

Hynek se předklonil a lovil na zemi kabelku. Zjistil, že se pootevřela a některé věci z ní vypadly.

Dřepl si, začal všechno sbírat a odkládat na sedadlo mezi nimi. Najednou se vynořil s tázavým pohledem. V ruce držel malý dámský revolver. Byl zdobený perletí.

„Ach, promiňte, to je dárek od manžela. Vždycky trvá na tom, pokud jedu někam sama, abych byla schopná se bránit. Obávám se, že by mi žádná zbraň nepomohla, kdyby k něčemu došlo,“ usmála se omluvně.

„Nechápu, že se vám podařilo propašovat sem zbraň?“ zašeptal napůl zděšeně, napůl s obdivem.

„Nic nepašuji, je moje. Mám na ni dokonce povolení.“

„Tady?“

„Ne, doma,“ usmála se. „Přece nebudu vozit spoustu lejster všude s sebou. Už tak mám věcí, až si s nimi občas nevím rady, jak vidíte.“

„Chápu,“ kývl a urychleně nacpal zbraň zpátky do kabelky.

„Letíte do Maroka poprvé?“ zeptala se nevinně.

„Jak jste to poznala?“

„Podle vaší nervozity. Pořád čekáte, co se stane. Moje zbraň vás úplně vyvedla z míry.“

„Nechápu jenom, jak se vám podařilo ji dostat do letadla.“

„Úplně normálně. Celníci mě už znají, nechají mě projít.“